

Epistola lui Pavel către Tit (0) - Stanley Bruce Anstey

Introducere

Epistola către Tit este una dintre cele patru „epistole pastorale” (1 și 2 Timotei, Tit și Filimon) pe care apostolul Pavel le-a scris sub inspirație divină. Sunt numite astfel pentru că nu sunt scrise adunărilor sau grupurilor de oameni, ci anumitor persoane, oferindu-le sfaturi și instrucțiuni personale. (Apostolul Ioan a scris, de asemenea, două scrisori pastorale: a doua și a treia epistolă a lui Ioan).

Aceasta este singura epistolă adresată unei persoane dintre neamuri; de asemenea, există doar două cărți în Biblie scrise de cineva dintre neamuri (Luca): Evanghelia după Luca și Faptele apostolilor. W. Kelly spune că, judecând după dovezile interne, această epistolă pare să fi fost scrisă după prima epistolă a lui Pavel către Timotei, dar înainte de a doua epistolă adresată acestuia.¹ Ea este asemănătoare cu prima epistolă către Timotei, în sensul că ambele epistole tratează despre ordinea în casa lui Dumnezeu și despre comportamentul adecvat acestei ordini. Cu toate acestea, epistola către Tit nu este o repetare a epistolei către Timotei. În legătură cu necesitatea unei doctrine sănătoase, epistola către Tit insistă asupra „faptelor bune”, care demonstrează realitatea credinței cuiva. Faptele bune sunt menționate în fiecare capitol (Tit 1.16; 2.7,14; 3.1,8,14) și de aceea această epistolă mai este numită și „epistola faptelor bune”.

Nu se știe cum a ajuns Evanghelia în Creta. S-ar putea să fi ajuns acolo prin intermediul iudeilor cretani, care l-au auzit pe Petru predicând în Ierusalim în ziua Cincizecimii (Faptele apostolilor 2.11). În momentul în care a fost scrisă această epistolă, existau deja mai multe adunări creștine pe insulă.

Istoria personală a lui Tit

Tit apare pentru prima dată în înregistrările divine în Antiohia, ca un păgân convertit al apostolului Pavel (Galateni 2.1-3). El a fost adus la Ierusalim ca un „caz test”, pentru a clarifica întrebarea dacă neamurile venite la credință trebuiau să fie tăiate împrejur. La întrunirea apostolilor, Iacov a arătat, pe baza Sfintei Scripturi, că Dumnezeu nu va impune această cerință neamurilor atunci când acestea se vor converti în Împărăția viitoare a lui Mesia al lui Israel (Faptele apostolilor 15). Iacov a concluzionat de aici că aceasta nu va fi necesară pentru neamurile credincioase în lumea viitoare (Împărăția Milenară) și că nu este necesară nici pentru neamurile credincioase de astăzi, când Dumnezeu îi cheamă pe cei care formează Biserica. Prin urmare, Tit nu a fost obligat să fie circumcis.

Următoarea dată, când Tit este menționat în Scriptură, îl vedem lucrând cu Pavel la primirea primei epistole a lui Pavel către credincioșii din Corint (2 Corinteni 2.13; 7.5-7,13-14). De asemenea, el a adus și a doua epistolă a lui Pavel către Corinteni și s-a ocupat de colecta în rândul acestora pentru credincioșii săraci din Iudeea (2 Corinteni 8.6,16,17,23; 12.18).

¹ W. Kelly, *The Epistles of Paul*, p. 131.

Următoarea dată când citim despre Tit, el se află în Creta cu Pavel și este lăsat acolo pentru a numi bătrâni (Tit 1.5). El urma apoi să se întâlnească cu Pavel în Nicopole, în vestul Greciei (Tit 3.12).

Tit este văzut ultima dată cu Pavel la Roma, unde Pavel a fost întemnițat pentru a doua oară și urma să fie executat de autoritățile romane. De acolo, Tit a plecat în Dalmația (2 Timotei 4.10).

Ca slujitor credincios al Domnului, Pavel l-a numit pe Tit „fratele” său (2 Corinteni 2.13), „tovarășul” său, „colaboratorul” său (2 Corinteni 8.23) și „adevăratul meu copil potrivit credinței noastre comune” (Tit 1.4). Deși Pavel îl prețuia foarte mult pe Tit, el nu vorbea cu el la fel de confidențial cum a făcut-o cu Timotei. Cu toate acestea, Tit era un om de mare încredere și, prin urmare, Pavel i-a dat responsabilitatea de a duce colecta de la adunările neamurilor la cele din Iudeea. Preocuparea lui Pavel ca integritatea lui Tit să fie recunoscută în fața tuturor l-a determinat să trimită „un frate” (2 Corinteni 8.18) cu el, astfel încât predarea fondurilor să fie mai presus de orice suspiciune și Tit să nu poată fi acuzat de neglijență sau furt în aceste chestiuni monetare (2 Corinteni 13.1).

Motivul scrierii epistolei

În acele zile, adunările din Creta erau într-o stare de confuzie, deoarece învățătorii iudaizanți introduceau învățături și practici false. Acești oameni își făcuseră loc în funcții de conducere în aceste adunări, dar, cu regret, nu erau cu adevărat preocupați de bunăstarea spirituală a credincioșilor, așa cum ar trebui să fie adevărații păstori. În loc să-i conducă pe credincioși să-L urmeze pe Hristos, ei îi exploatau pentru a face bani! La confuzie se adăuga și problema caracterului cretanilor - erau „mincinoși” și „pântece leneșe” (Tit 1.12). Nu este necesar de spus că aceasta a avut un impact negativ asupra mărturiei lor ca și creștini.

Tit trebuia să corecteze aceste lucruri prin numirea de bătrâni care erau sănătoși în doctrină și ale căror vieți erau ireproșabile în caracter. Acești oameni trebuiau să păstreze Cuvântul cu credincioșie și să insiste ca adevărul să fie învățat în adunări, respingându-i astfel pe calomniatori. Pe lângă numirea bătrânilor, Tit trebuia să-i instruiască pe credincioși cu privire la comportamentul conform cu ordinea morală a lui Dumnezeu în adunare (Tit 1), în casă (Tit 2) și în fața lumii (Tit 3).

Relevanța practică a epistolei în vremea noastră

Aplicarea practică a acestei epistole este de mare importanță astăzi, deoarece există un număr tot mai mare de adunări creștine care au în conducere bărbați care nu au la inimă bunăstarea turmei. Aceste persoane trebuie îndepărtate și înlocuite cu bărbați care sunt calificați din punct de vedere moral și spiritual pentru a conduce adunările locale. Întrebarea este: „Cum se poate face aceasta, din moment ce astăzi nu există apostoli sau delegați ai apostolilor pe pământ pentru a-i numi?” Scriptura nu indică faptul că aceasta ar trebui făcut în modul în care funcționează adunările de tip congregaționalist - lăsând oamenii să aleagă pe cine doresc ca lider al adunării. Oricât de bine intenționat ar fi aceasta, democrația nu este modul lui Dumnezeu de a conduce Biserica (Adunarea). De asemenea, Sfânta Scriptură nu indică faptul că ar trebui să se procedeze așa cum fac denominațiile episcopale - cu un așa-numit „episcop”, având autoritate asupra unui grup de adunări dintr-o regiune și prescriind și ordonând totul în acele adunări. De asemenea, o ierarhie creată de om nu este modul lui Dumnezeu de a conduce Biserica.

Răspunsul se află în remarcile lui Pavel cu privire la două adunări care nu aveau bătrâni numiți: Corint și Tesalonic. În Corint, adunarea era într-o stare atât de carnală încât apostolul s-a abținut să numească pe cineva atunci când a fost acolo. În Tesalonic, toți erau nou convertiți care fuseseră mântuiți cu doar câteva săptămâni înainte (Faptele apostolilor 17.1-9) și, ca atare, niciunul dintre ei nu era suficient de matur pentru această sarcină (1 Timotei 3.6). Însă, atunci când le-a scris acestor adunări ceva mai târziu, le-a dat un principiu despre modul în care credincioșii puteau recunoaște adevărații conducători și, astfel, să-i recunoască ca atare, chiar dacă nu fuseseră numiți oficial în această funcție.

Este important să înțelegem că, indiferent dacă apostolii (sau delegații apostolilor) sunt disponibili pentru a numi oficial bătrâni, Dumnezeu continuă să ridice oameni prin Duhul Sfânt pentru a face această lucrare în diferite locuri (Faptele apostolilor 20.28). Iar în zilele de slăbiciune și eșec, credincioșii ar trebui să urmeze conducerea lor, chiar dacă acești oameni nu au toate calificările morale pentru a fi numiți oficial în această funcție, dacă măcar au grijă sincer de turmă (1 Corinteni 16.15,16; 1 Tesaloniceni 5.12,13). Tot ceea ce li se cere credincioșilor este să fie într-o stare de spirit potrivită pentru a-i recunoaște pe acești oameni ca atare și, prin urmare, să-i „prețuiască nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5.13) și să li se supună (Evrei 13.17) și să-i recunoască (1 Tesaloniceni 5.12; 1 Timotei 5.17). Când se va întâmpla aceasta, Biserica va avea oamenii potriviți și problema conducerii Bisericii va fi rezolvată.

Titlul original: „Introduction” din *The Epistle of Paul to Titus*

Sursă: www.bibletruthpublishers.com